

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Prolog til nordisk Musikfest

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Tredje Deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Tredje Deel.*, 1895, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt03-shoot-idm140152135980992/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Tredje Deel.

Skjemte, det kunde hun ved Gammenbordet glad,
men frontt hun bøjede Knæ for Monstransen.

Hun sang om Svend Vonved, om Svend i Rosen-
gaard!

om Olaf! om Dovrekæmper bolde!

Hun sang om Dronning Dagmar, som rejser sig
af Baar!

om Havfru, om Lindorm og Trolde!

Hun kvad om Marsk Stig og om hans Døttre
smaa,

om Jungfrun, som skulle sig till Øttesången gå —
lærte sig af Lundens Nattergale

og de andre Fugle smaa, som tale!

Og Fuglevinger havde hun, den højbaarne Mø,

dem svang hun over Bjerg, over Dale —

og derfor har hun Hjemstavn paa hele Nordens Ø,

hun med alle Fugle smaa, som tale!

Men nye Slægter fødes, Sværdenes Klang

døves af Kartovernes Brummen;

Skjønjomfru gaar ikke til Ottengang,

og det tørrer i Vievands-Kummen.

Ej længer ved Hove er *Folkevisen* Gjæst,

hun maa fly til Hytten ved Stranden;

Vadmel maa hun slide, tjene som bedst —

syng op ved Borgerstu-Kanden.

— Aarhundreder rinde — hun er nær ved at dø,

sin Strengeleg hun taber af Haanden —

da finder nogle Lærde den fattige Mø,

skuere hendes Skjønhed i Aanden!

Tvætte hendes Lok, kysse Liv i hendes Blik,
den Daad turde *Skjaldekongen* vove —
men *Heiberg* var det, som Tanken fik
at lade hende sjunge ved Hove!
— Og Tæppet gik op ved en Kongefest,
og *Elverhøjs-Sangene* toned —
de Klange laa Hjertet allernæst,
den gamle Harpe blev kronet.

Ja *Folkevisen* — hun er en *Agnete*,
der fjæled sig i Bondens ringe Hytte,
men løftes op til Brudebord i Hallen,
og hylde som den ægte Ridderdatter,
hvem Kongen selv har staaet Fadder till
Guddatter, som hun er af *Nordens Aand*,
hun kjendtes paa hans kongelige Gave!
hun ejed Ringen, Sangens ægte Guld!
Man vidste ikke rigtig, *hvad* det var
der virked som et gammelt Barndomsminde,
som Græssets, som Konvallens Morgenduft —
men der var Noget, som blev varmt herinde!
— Hin Kveld stod Folkevisen Brud med *Kunsten*,
i *Kuhlaus* fine, lette Brudeslør,
og vor Romance, vore bedste Toner,
de bærer alle hendes Modermærke!
Hun har sin Slægt trindtom i høje Norden,
de mylred' frem paa Fjeldet og i Dalen —
Vallpigens Sang, Hardangerguttens Fele
har taget hendes Strenge-Spil i Arv —
men i Alverdens ægte Tonekunst,